

føre med sig, at man selv ved den offentlige Forhandling i Thingene paany stadig opripper en saadan gammel Historie. Jeg siger ikke dette mod det ærede Medlem, der i sin Egenkab af tidligere Udvalgsmedlem i de samme Sager har haft Anledning til at drage dette specielle Spørgsmaal frem, men jeg siger det som en almindelig Bemærkning, beregnet paa senere Tider. Der forekommer af og til Spørgsmaal om dette Forhold, og jeg tror, at det er ønskeligt, at vi, naar vi engang have givet en efter min Mening rigtig og human Lov, da ogsaa lade denne Lov gjælde i sin fulde Konsekvens og sige, at, naar den er kommen til Anvendelse i det enkelte Tilfælde, saa er Alt dermed dækket.

Der er et enkelt Spørgsmaal, jeg skal tillade mig at fremdrage her, fordi det muligst fra min Side kunde blive Gjenstand for Endringsforslag til nærværende Lovforslag. — Som man vil erindre, er det en Bestemmelse i Næringsloven, at der kræves enten Indfødsret eller 5 Aars fast Ophold i Landet til at faae Borgerkab. Denne Bestemmelse blev stærket ved Loven af 23de Mai 1873 § 1, saaledes at der skulde kræves en Slags Hjemstedsbevis, foruden de 5 Aars faste Ophold, nemlig for at sikke sig, at den Vedkommende med Familie i Frangstilsælde kan blive modtagen til Forsørgelse andetsteds. Nu veed jeg ikke, om denne Bestemmelse udføres saaledes fra Indvandringsministeriets Side, at der lige overfor alle Fremmede, hvilken Nation de end tilhøre, kræves en speciel Opfyldelse af Bestemmelsen for hver enkelt Person's Vedkommende, eller om der ikke gives en traktatmæssig Afgjørelse med de enkelte Nationer, ved hvilken den specielle Opfyldelse af Bestemmelsen for hver enkelt Person maa anses for overflødig. Jeg er tilbøielig til at tro, at, naar en Traktat tankes at bestaa med et Par Nabolande, der i sin Almindelighed gaar ud paa, at, naar en Mand ikke har vundet Indfødsret andetsteds og kommer i Frang, vægrer vedkommende Stat sig ikke for at tage ham tilbage til Forsørgelse med Familien, selv om den er stiftet i et andet Land. Jeg veed ikke, om en saadan Traktat bestaar, men hvis saa var, vilde den kunne frigjøre os for disse specielle Henvendelser, som navnlig ved forskjellige Forhold til Nabo-staterne og ved de Vedkommendes personlige Forhold kunne volde en hel Del Besværligheder og fremkalde en Forstyrrelse i Fortsættelsen af den Virksomhed, som den Vedkommende har begyndt i det Land, hvor han betragter sig som hjemme. Jeg skal nævne et Exempel. En fremmed født Mand melder sig i 1875 for den lovlige Øvrighed i en Kjøbstad — det er et Exempel hentet fra det virkelige Liv — med Anmodning om at faae Borgerkab, da han havde haft 6 Aars Ophold her i Landet og kunde fremlægge gode Vidnesbyrd. Han modtager da af den lovlige Øvrighed Borgerkabsbrev uden at kjende Noget

til, at der muligvis kunde existere en anden Bestemmelse om de Bevisligheder, han har at præstere, som Øvrigheden har overset, og paa dette Borgerkabsbrev driver han uanfægtet Næring i den paagjældende By i 3 Aar. Efter dette flytter han saa til en anden By, og for dette Tilfælde gjælder jo blot den Regel, at han skal forny sit Borgerkabsbrev, og der kan ikke forudsættes, at alt Muligt kan tages op igjen til Undersøgelse for at se, om han virkelig er stiftet til at have Borgerkab, naar han allerede i 3 Aar uanfægtet har været Borger indenfor Landets Grændser og vil forny sit Borgerkab mod at erlægge de Penge, som Byen kræver herfor. Men hvad sker? Den Vedkommende, som i god Tid har opsagt sit Borgerkab i den By, hvori han har boet, og ligeledes opsagt sin Leilighed og anskaffet Alt til Fortsættelse af sin Virksomhed i den anden By, melder sig for Øvrigheden der, men denne Øvrighed erklærer saa: Nei, du kan ikke opnaa Borgerkab, thi du har ikke Indfødsret, og du har ikke det Hjemstedsbevis, som Loven kræver. Det forekommer mig at være i højeste Grad ubilligt mod den enkelte Mand. Jeg skal ikke bedømme, om der med den Vedkommendes Fødeland har bestaaet en Traktat, der har berettiget Øvrigheden i den første Kjøbstad til at udstede et Borgerkabsbrev, men hvis saa var, er Indsigelsen paa det næste Sted baade formel og reel urigtig. Men hvis Øvrigheden, som jo der er Regjeringens Haand, paa det første Sted har overset Lovens Bestemmelse og uvidende om, hvad der mangler, har givet ham et formelt gyldigt Borgerbrev, hvorefter han har udført sin Næring, saa forekommer det mig, at Villighed i dette Tilfælde taler for, at Regjeringen da godkjendte det, der er sket, og lod Feilen være Øvrighedens Feil og ikke overdrog Feilen paa den Vedkommende, der jo Intet har gjort. Thi Et vilde det jo være, om den Vedkommende i 1875 var bleven bortvist uden at kunne faae Borgerkab, og da maaske kunde have søgt et Hjemstedsbevis, da stod han ledig og havde endnu ikke sat Bo eller stiftet Familie eller anbragt sine Midler i en Næringsøvet, men et Andet er, at han 3 Aar efter, at han havde stiftet Familie og taget fast Ophold og skaffet sig en fast Virksomhed i Landet, bliver bortvist, saaledes at han ikke kan drive den, hvorved han i lang Tid vil komme til at leve uden en saadan, saa at han maaske vil gaa til Grunde paa Grund af en saadan Feil, hvor den saa ligger. Nu er det mit Spørgsmaal til den ærede Indvandringsminister — jeg har oplyst Forholdet saa tydelig, og jeg tror, at den ærede Minister kjender Tilfældet — om han anser sig berettiget til i dette Tilfælde at lade den Paagjældende fortsætte sin Næring og altsaa staffe ham det fornødne Borgerbrev, der er nødvendigt paa Grund af hans Flytning, eller staa den ærede Minister bestemt paa, at den Vedkommende skal